

De Moldàvia a Barcelona amb el fill malalt

Per salvar el fill

El dia 28 de juliol va arribar a Barcelona Verònica Faustino acompanyada del seu fill Daniel. Era el final d'una llarga odissea que l'ha portada des de Moldàvia per aconseguir un tractament mèdic adequat per al seu fill, afectat d'una malaltia seriosa: la celiaquia

A l'habitació 673 de l'Hospital de Sant Joan de Déu hi ha una mare i el seu fill. El nen corre amunt i avall, puja damunt el llit, salta, es fica sota el sofà, no para. La mare ni el renya; el mira enamorada. Per arribar fins a la 673 de Sant Joan de Déu ha hagut de passar una autèntica odissea, des de Moldàvia passant pel Vaticà i travessant set fronteres. Una odissea en què també han tingut el seu paper un industrial de Palamós, un compositor canari, un capellà catòlic romanès i una mare catalana dedicada en cos i ànima a ajudar els altres.

CELIAQUIA

Daniel Faustino té tres anys i nou mesos. És afectat per la malaltia celíaca, és a dir, intolerància al gluten. Els símptomes es

tradueixen en greus diarrees que poden acabar en deshidratació i, si no es tracta correctament, en una mort segura. Una malaltia infreqüent, almenys al nostre país, on afecta un nen de cada 25.000. Per causes genètiques, en altres països, com Irlanda, és més habitual i en pateixen un nen de cada 350. Però a Moldàvia la malaltia és absolutament anormal, i no deuen passar de la desena les persones afectades. Potser per això, però sobretot per la deficient situació de la xarxa sanitària de la perifèria ex-soviètica, Daniel no podia seguir un tractament adequat al seu país. Un tractament senzill, que consisteix en una dieta rigorosa sense gluten.

A través de Roger P. Winter, un americà que visitava Moldàvia en missió humanitària, Verònica Faustino, la mare de Daniel, va aconseguir la llista d'associacions

de celíacs de tot Europa. Entre elles, Celíacs de Catalunya, que dirigeix des de fa anys, amb gran esforç personal, Matilde Torralba, també mare d'una nena celíaca. Verònica va fixar la vista a Barcelona.

El primer contacte entre Verònica i Matilde Torralba es va produir gràcies a un industrial de Palamós que es trobava de viatge de negocis a Moldàvia. Verònica el va esperar a la porta de l'hotel on s'allotjava fins que va aparèixer, i li va lliurar una carta adreçada a Matilde Torralba. Amb això la mare catalana va posar-se en contacte amb l'Hospital Sant Joan de Déu per escatir quines possibilitats hi havia que Daniel fos tractat a Barcelona. Amb tot a Sant Joan de Déu no li podien donar una resposta definitiva sense una diagnosi oficial i per escrit de la malaltia de Daniel.

Fer arribar la diagnosi a Barcelona amb

El Doctor Lluís Amat, cap de la Secció de Gastroenterologia i Nutrició Pediàtrica de l'Hospital de Sant Joan de Déu, és optimista sobre el cas.

JORDI MORERA

Al nostre país, la celiaquia és infreqüent, ja que afecta un nen de cada 25.000. En canvi, a Irlanda, per causes genètiques, afecta un nen de cada 350.

J. MOREIRA

la màxim celeritat possible no era feina fàcil. Verònica va fer servir de correu un compositor canari, Juan Falcón, que es trobava fent una ronda musical per Moldàvia. Falcón es va endur el diagnòstic fins a les Canàries i des d'allà el va trametre per carta a Barcelona. Després de la necessària traducció —el document era escrit en rus—, l'Obra Benèfica de Sant Joan de Déu va decidir de fer-se càrrec de Daniel. Ell i la seva mare podien venir a Barcelona, i tindrien l'allotjament i l'assistència hospitalària absolutament de franc.

La part més complicada semblava salvada, però hi ha una barrera més gran que la simple distància: la burocràcia.

DE MOLDÀVIA A BARCELONA

Obtenir un visat de sortida del seu país es va convertir en un impossible per a Verònica. Ella mateixa explica que va haver de visitar tres ministeris diferents a la recerca de documents sense els quals la concessió d'un passaport no era possible. Entre ells, un document acreditatiu que el seu fill era realment el seu fill, i que va haver de mostrar a totes les fronteres que va travessar. La situació es va desencallar gràcies a la intervenció d'un capellà catòlic romanès que visitava sovint el seu poble. Verònica diu que a tot Moldàvia hi deu haver quatre capellans catòlics, i que tots vénen de Romania a fer visites pastorals.

Finalment, Verònica va aconseguir un passaport de serveis per anar al Vaticà. Segons consta en el document, el motiu del viatge era observar com funcionen les associacions de celíacs a Europa per a després crear-ne una a Moldàvia. El motiu real: aconseguir tractament per al seu fill.

UN COTXE I TRES CAPELLANS RUMB AL VATICÀ

El viatge fins al vaticà va ser molt accidentat. Anaven, en un cotxe, tres capellans, Verònica i Daniel. Van haver de travessar set fronteres, i a totes van haver d'explicar, davant l'estranyesa dels funcionaris de duanes, la naturalesa del viatge. Verònica va haver de demostrar a cada pas que Daniel era realment el seu fill.

A Roma, el nen fou atès durant tres setmanes a l'hospital del Nen Jesús. Finalment, va arribar un permís d'un mes de les autoritats moldaves. Verònica i Daniel van posar rumb a Barcelona, on van arribar el dia 28 de juliol amb un avió d'Airitàlia. Malgrat la monopolització informativa dels Jocs durant aquells dies, a Daniel, l'esperaven periodistes i forògrafs. I evidentment, també Matilde Torralba, que es trobava per primer cop cara a cara amb Verònica. Era el final de l'aventura.

A l'Hospital Sant Joan de Déu, Daniel està sota la cura de la Secció de Gastroenterologia i Nutrició Pediàtrica. El seu cap,

el doctor Lluís Amat, es mostra molt optimista sobre la salut de Daniel. Han fet una biòpsia intestinal al nen per obtenir una diagnòstic segura sobre la malaltia, i li han apreciat un estat físic bo. S'ha pogut determinar també que no té hidrocefàlia, com semblava indicar l'opinió dels metges moldaus. El que és segur és que la seva vida no corre perill.

¿I ARA, QUÈ?

Però ara un núvol potser encara més negre es posa damunt el cap de Verònica i Daniel. El núvol negre del futur. El permís de què disposen té una durada d'un mes. Verònica sospira quan li demanen què pensa fer quan el permís expiri. Diu que està farta de voltar per clíniques i de burocràcia. Creu que al seu país Daniel no pot tenir un tractament adequat. En canvi, creu que a Catalunya sí. Per si de cas, es passa tot el dia estudiant un diccionari castellà-rus i aprenent noves paraules. Força la màquina de l'aclimatació amb més voluntat que èxit.

En el fons de la seva mirada, una determinació: quedar-se a Barcelona. Fora de l'habitació 673 de Sant Joan de Déu, una realitat que no és tan fàcil. "No sé com ho faré", sospira. I mira el seu fill que corre per l'habitació.

Eduard Voltas